

rektører end det Beløb, der er betalt i Løn til alle Virksomhedens Arbejdere, bliver man mistænksom overfor Industriens Krav. Derfor maa vi forlange, at Industrien skal lægge Kortene paa Bordet og underkaste sig den almindelige Samfunds-kontrol, thi vi maa vide, hvorledes Landet i Virkeligheden ligger. Men i øvrigt er jeg tilbøjelig til at tro, at den danske Industris Stilling i Fremtiden vil være vanskelig. Naar det er saaledes, at vi skal hente vore Raavarer i Udlandet — og vi skal jo ogsaa hente vor Drivkraft, Kul og Olie, i Udlandet —, og Udlandet holder disse Varer i overordentlig høje Priser for derved at tvinge os til at betale en Del af deres Krigsomkostninger, kan man forstaa, at Industriens Stilling kan blive vanskelig, navnlig naar der herhjemme paa Grund af Dyrtiden skal betales en højere Løn end andre Steder. Men naar der af Arbejdsgiverforeningens Formand siges, at Industrien kan ikke bære højere Lønninger, vil jeg deroverfor hævde, at Arbejderne kan heller ikke bære mere Prisstigning, vi kan ikke vedblivende finde os i den Dyrtid, som vi lider under, vi maa arbejde paa, at Priserne kan blive sat ned. Det er et ganske unaturligt Forhold, at Priserne paa Fødemidler i et fødemiddelproducerende Land skal være lige saa høje og paa adskillige Omraader endda højere end i de Lande, der ikke er i Stand til at brødføde sig selv. Det naturlige maa være, at et Lands naturlige Produktion er forholdsvis billig i selve Landet. Det naturlige var derfor, at det var billigere at leve i Danmark end i de mere industrielle Lande; naar det var Tilfældet, behøvede Lønnen ikke at stige saa højt, og saa vilde vor Industri være mere konkurrencedygtig.

Ud fra den Betragtning, at vor Industris Stilling i Virkeligheden er truet af Dyrtiden, der spærrer Ungdommen ude fra Jorden og hindrer Jordspørgsmaalets Løsning, at det er daarlige Tider for de arbejdende Smaaafolk, men gode Tider for det middelstore og store Landbrug, beklager og misbilliger jeg i allerhøjeste Grad den Kornlov, som den højtærede Landbrugsminister fik gennemført i sidste Rigsdagssamling. Den staar til vort Samfunds usikre Fremtidsudsigter som en knyttet Næve til et blaat Øje. Den tvinger Samfundet til at betale 65—70 Mill. Kr. mere for Brødkornet end i Fjor; den skaber derved ny Dyrtid og er i Virkeligheden kun til Fordel for det store Landbrug, thi

for det mindre, for Husmanden, betyder den lidet. En Husmand, der avler 10—15 Tdr. Brødkorn, kan tjene en halvanden til to Hundrede Kr. mere end i Fjor, men han kommer næsten til at betale lige saa meget ved de forhøjede Brødpriiser, som allerede er iværksatte eller i hvert Fald bebudede til April, i alt Fald hvis han har en stor Familie. Med den iværksatte og bebudede Prisstigning paa Brød, forsaa vidt Familien bruger alle de Brødkort, der udstedes, bliver Merudgiften ca. 20 Kr. aarlig pr. Individ. Det er en meget følelig Skat for alle Smaaafolk, navnlig for den store Arbejderklasse, der er spændt haardt nok for i Øjeblikket. Men Kornloven og Brødpriisstigningen gavner navnlig de store Landmænd, og de store Landmænd gavner den til Bunds. Den Godsejer, der kan levere et Par Tusinde Tønder Vintersæd, faar derved en Merindtægt paa 25 000—30 000 Kr. i Sammenligning med i Fjor. Men udover Brødpriisstigningen maa vi vente, at Kornloven yderligere vil give et Underskud, og vi kan derfor vente nye Udgifter for den store forbrugende Befolkning. Og hvad har man saa opnaaet ved denne Kornlov? De specielle agrariske Landbrugsinteresser, der særlig samler sig om Bladet „Landmandstidende“, og som i Virkeligheden kun siger det samme, som den højtærede Landbrugsminister og nogle af Venstres Førere, og som ogsaa ærede Medlemmer af dette Ting udtalte under den tidligere Regering, er jo ikke tilfredse. De kræver Verdensmarkedets Pris. Den højtærede Landbrugsminister og andre ærede Medlemmer maa heraf lære, at det er lettere at mane en Djævel frem end at mane ham ned igen. Landet burde være sparet for de 60—70 Mill. Kr., og det kunde være sparet for dem. Brødkornsavlingen udgør dog kun saadant noget som en Syvendedel eller allerhøjest en Sjattedel af den samlede Avl, og selv om Landbruget virkelig skulde aflevere en Syvendedel af sin Høst til en Pris, der er 3 Gange højere end ved Krigens Begyndelse, vilde det ikke i fjerneste Grad komme til at genere det. Det havde været godt stillet endda, og havde Landmændene gjort det, saa havde de haft større Ret til at kræve, at andre skulde give Afkald. Kornloven har forøget Dyrtiden og givet Spekulationen Luft under Vingerne. Det vanskeligere vort Samfunds i Forvejen vanskelige Stilling, og jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at jeg tror ikke, at vort